

Svědectví: 116. Psát či nepsat paměti

Svědectví

Psát či nepsat paměti

Zajímalo by mě, proč někteří lidé píšou memoáry a někteří ne. Nedávno jsem zvažoval možnost napsat své paměti.

Pravděpodobně si říkáte: „Proč by vůbec uvažoval o psaní paměti?“. To je správná otázka. Jako kazatel, který působí již více než 60 let, jsem toho napsal hodně. Napsal jsem nespočet kázání, mnoho článků do různých publikací a kapitol do různých knih.

Napsal jsem knihu s názvem *Nejlepší z těžkých časů*. Byl to příběh mé vlastní rodiny sahající až do 19. století. Vlastním nákladem jsem napsal knihu *Příběhy pro malé anděly*. K této knize jsem dokonce uspořádal autogramiádu v místním Barnes and Noble.

Stále mi volají a ptají se, zda bych měl zájem tu knihu znovu vydat. Říkám jim, že jsem poctěn, že se

ptají. Řeknou mi, co všechno pro to udělají, a pak přiznají: „Budete nám muset pomoci tím, že zaplatíte tyto symbolické náklady.“ To je marketingová „past na ego“. Všichni jsme náchylní k této pasti, ale zdá se, že my kazatelé jsme obzvlášť náchylní.

Kazatelé píší kázání po celou dobu své služby. Když jsem začínal kázat, načmáral jsem si pár poznámek na jakýkoli papír, který jsem měl k dispozici. Nakonec jsem začal psát osnovy. Používal jsem metodu s nadpisy, exegezí, ilustrací a aplikací, kterou mě naučil Clyde Fant, můj profesor kazatelství na Jihozápadním semináři. Později ve své službě jsem šel na Southern Seminary, abych získal titul doktora kazatelské služby. Tehdy jsem začal psát i rukopisy.

Psaní rukopisu kázání je tvrdá práce. Zajímavé ale je, že si začnete vážit řemeslné práce, a to z tvrdé práce udělá něco příjemného. Je to velmi podobné jako běhání nebo jakýkoli jiný druh cvičení. Neužíváte si ho, dokud ho neděláte nebo dokud ho nedokončíte.

„Co mají společného psaní a práce na zahradě?“

Po celou dobu své služby, a dokonce i v důchodu, jsem rád pracoval na zahradě, zejména na jaře. To platí pro mnoho kazatelů. Práce kazatele není nikdy hotová. Návštěvy nemocnic a domovů, poradenství lidem, kteří se trápí nebo se jim třeba rozpadá manželství, správa a vedení sboru, naslouchání stížnostem a kritice a nespočet dalších úkolů vás vyčerpá. Domů se vracíte vyčerpaní, ale práce na zahradě je pro vás odpočinkem.

Co mají psaní a práce na zahradě společného? Odpovědí je, že vidíte, co jste udělali. Obojí poskytuje pocit naplnění, který vám dělá dobře téměř jako droga.

Možná právě proto jsem se potýkal s otázkou, zda napsat paměti. Potřebuji si to pořádně užít.

Jednoho rána jsem byl velmi brzy vzhůru a přemýšlel o tom všem. Přemítal jsem, co budu v těchto ránech v budoucnu dělat, když nenapišu memoáry, a ještě bezprostředněji, co bych dělal to konkrétní ráno. Odpověděl jsem si, že pokud nebudu moci psát, budu číst. Natáhl jsem se a popadl knihu, kterou si nepamatuji, že bych někdy předtím četl.

Byla to kniha *Čas vzpomínek*, kterou napsal Lloyd C. Douglas, nejčtenější spisovatel své doby. Než se stal spisovatelem, byl kazatelem United Church Saint James v kanadském Quebecu.

V předmluvě své knihy vypráví, že po napsání *Velkolepé posedlosti* chtěl odejít do důchodu. Jeho lékař mu však v podstatě řekl: „Pokud se nevrátíte k práci a nebudete psát, ať už cokoli, urychlí to vaši smrt“. Douglas tedy napsal své paměti.

Rozhodl se správně. Lloyd Douglas byl však světoznámý spisovatel. Jsem vděčný přátelům, kteří si dali tu práci a napsali své paměti. Já jsem se rozhodl své nenapsat. Budu prostě dál pracovat na zahradě.

Gary Cook

Gary Cook

Gary Cook působí jako kazatel baptistického sboru *Gaston Oaks* v Dallasu a dříve byl výkonným ředitelem *Gaston Christian Center*. Jako kazatel a vedoucí denominace působí již šest desetiletí.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)